

i inFORMACIJE

SUSRET MLADIH SPLTSKO-MAKARSKE NADBISKUPIJE

srijeda, 19. siječnja 2011. u 20:30 sati
velikoj dvorani Nadbiskupskoga sjemeništa

EUHARISTIJSKA SLAVLJA NA KBF-u

svakoga utorka i četvrtka u 7:15 sati u kapeli fakulteta
(do prostorije B17)

i VOLONTIRANJE

DJEĆJI ODJEL SPLITSKE BOLNICE

Svetlana Goluža

e-mail: sgoluza@yahoo.it

STARACKI DOM "LOVRET"

Gorana Kelam

e-mail: gorana.kelam@skole.hr

List Studenata Teologije

GODINA IV :: siječanj 2011. :: BROJ 4. (10) ::

MOLI I RADI!

Od svih pokušaja da se izrekne bit molitve (razgovor, slušanje, disanje, zahvala...), meni najdraži jest onaj da je molitva - pozornost.

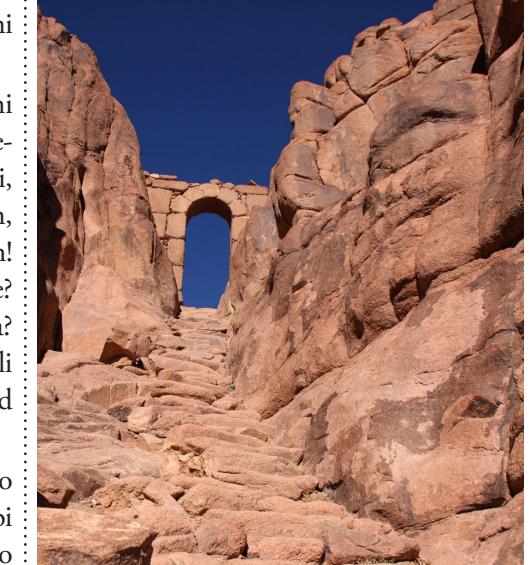
U životu svakog pojedinca postoje oni trenutci kada ostaje nemoćan pred preprekom, pred spoznajom svoje ograničenosti, u molitvi nemoćan pod zatvorenim nebom, u radu nemoćan pred goleim zadatkom! Kako da se čovjek u tim trenutcima uzdigne? Može li naporom svoje volje dosegnuti Boga? Ili pomaknuti granice svojih sposobnosti? Ili mora biti uzdignut od nečega što je veće od njega samog i situacije u kojoj se nalazi?

Ako je doista istina da uzdignuti možemo biti samo od Onoga koji je iznad nas, onda bi sva naša molitva trebala biti pozornost! Kao pozornost učenika pred učiteljem. Pozornost na Onoga koji silazi k nama jer smo mi u nemogućnosti da se k Njemu uzdignemo...

Pozornost usmjerena na Boga znači i odvraćanje pozornosti od sebe.

Pozornost u molitvi i pozornost u učenju – u oba slučaja sam u očekivanju, u traganju za onim što ne dolazi od mene. Pozornost u molitvi, kao otvorenost za Božji dolazak, pristanak da iščeznam, da budem obuzet od Onoga na koga je sva moja pažnja, cijelo moje biće usmjereno. Pozornost u učenju, kao otvorenost da mi se pokaže nešto čiji nisam tvorac, pristanak da budem rasvijetljen, uveden u nešto izvan mene, nepoznato i neslućeno... Pozornost u molitvi i radu sje-

Foto: fra Ante Vučković

dinjuje to dvoje i tako moj rad postaje moja molitva! Vidjeti Boga kao obris koji se krije iza svega spoznatljivog, prepoznati Njegovu Misao koja se kao nit provlači kroz sve ljudske misli, osjetiti Njegovo vodstvo u svom radu – to je plod molitve!

Uronjen u molitvu i rad svim silama svoja bića a istovremeno i nevezan za to, oslobođen želje za posjedovanjem, svrhu rada i molitve prenosim iznad sebe, prenosim je k Bogu od kojega ću i dobiti svoju plaću.

Pred nama su ispitni rokovi, vrijeme pojačanog rada i molitve! Nemojmo u ovom slučaju samo od Boga očekivati plaću, nego neka naš trud prepozna i profesori!

Urednica

RAZMIŠLJANJE

Piše: ANA MARČINKO

Djela naša molimo te, Gospodine, milošću svojom preteci i pomoću prati, da svaka naša molitva i radnja s tobom počinje i početa da se s tobom dovrši. Po Kristu Gospodinu našem. Amen.

Novi list dana započinje molitvom. Želimo da nam bude blizak i prisutan. Po nekad to činimo iz ljubavi, nekad iz vjere, ponekad iz straha, ili pak iz navike, a ponekad je svega toga pomalo. A On, usprkos nama, ljubi do kraja. Bdije nad nama čak i kada to ne želimo. Raduje se radi nas, plače nad nama. Doziva nas, širi ruke i umire za nas.

A mi pak, najčešće ljubimo kao da ljubav ne postoji. Živimo kao da On ne postoji. Riječima Ga slavimo, srcem zaboravljamo. Bezbroj puta započinjemo svoj dan riječima: „Otvori Gospodine usne moje, i usta će moja navještati hvalu tvoju!“, a tokom dana Ga bičujemo i pribijamo na Križ. Koliko je zapravo ta naša molitva iskrena? Naše riječi? Je li u njima svjetlo spasenja ili samo pala ljudska narav? Bog poziva na izgradnju odnosa narušenih prvim grijehom.

Foto: fra Ante Vučković

sam sebi. Potrebno je žđati za Bogom i ne bojati se toga.

Svakodnevno se zapetljavamo u mrežu samodostatnosti. U toj mreži i naša molitva ostaje samo forma jer nema odnosa s Njim, ostaju samo riječi izgovorene samom sebi. Pobjediti sebe da bi video Njega. On treba da raste a ja da se umanjujem. Mnogi su ljudi dobili tu bitku sa

Ranjen, čovjek se počinje sebe sramiti iz svijesti svoje ništavnosti. Bježi od Boga a s čovjekom ne može živjeti. Djeluje kao dobro uvježbana vojska. Bori se za onaj mali povrijeđeni djelić sebe koji vapije, i koji iza kolekcija maski hrabrosti pokušava uvjeriti da posjeduje snagu, svoju vlastitu snagu. Na tom putu spreman je žrtvovati mnogo toga: Boga, sebe, bližnjega. A što pokušava spasiti? Odbaciti maske bilo bi jednako propasti u njegovim očima. A upravo nam je to potrebno da bismo ljubili i bili ljubljeni. Da bismo djelovali, da bismo se ostvarili. Spoznanjem da si malen, daješ sebi priliku da rasteš. Oslobođiti se svega što nisam ja, svega što mi je nametnuto ili sam nametnuo

samim sobom, dotaknuli su tlo kojega se mi bojimo, tlo stvarnosti, tlo Božje blizine. Danas ih zovemo svecima. Mnogo puta su nam ponavljali važnost isprepletenosti molitve i djelovanja. Sklad života, života s Njim. Povezanosti u ljubavi, povjerenju, ciljevima. Zajedničko djelovanje, postajući tako instrumentom Božje ljubavi.

Nemoguće je služiti dvojici gospodara, odvojiti duhovno od materijalnog. Čovjek je cjelina koja korača putem kao osmišljenom harmonijom. Ljubiti Ga gorljivošću i čistoćom, jednako u tišini pred oltarom i u dnevnim obvezama. Tim putem krećemo tek kad u sebi pronađemo sliku Njegovu, i kada tu sliku kao ogledalo vidimo u svakome čovjeku. Ne bojati se primati, s radošću davati, uvijek služiti, i ponekad ovaj svijet oplakivati. Kad Njemu poklonimo dio svoga vremena, mi to volimo nazivati vremenom za molitvu, kao da nam je samo tada Gospodin potreban, i tako postajemo

LiST :: GODINA IV :: siječanj 2011. :: BROJ 4. (10) :: 3
poput bogataša koji u Hramu baca zlatnik, onako zvonko, na svoju slavu, možda da umiri svoju savjest. Dali smo mu dio viška izoliranog od sebe, ali ne sebe. No davati sebe u Njegove ruke, sa svojim padovima i ustajanjima znači dozvoliti mu da bude priatelj u molitvi, Otac u dužnostima, majka u ranama, brat u snovima, dijete u osjećajima. Puštati Ga postepeno u svaki kutak svog života, dok u njemu cijelome ne zauzme prvo mjesto.

Žedj za Gospodinom navodila bi nas da svakodnevno sve više rastemo. Nije se ni On lišio darivanja cijelog sebe, u potpunosti nama. On je nas prvi ljubio. Da naš život bude pružena ruka za suživot s Njime. Svoje misli i riječi potrebno je djelima pokazati. Moli i radi, ljubi i čini što hoćeš, uvijek traži više. Jer onog trena kad čovjek kaže postigao sam sve, tek onda nije učinio ništa. Tek onda je zaboravio težiti za Višim i boriti se sa sobom.

Poticaj

WILFRID STINISSEN: *Moj život u Tvojim rukama*

- » Da, što svjesnije živim, što sam više skupljen u trenutak, to sam više jedno s Božjom voljom...
- » Radi što radiš. To jest, nemoj sad misliti na nešto drugo, nemoj željeti biti negdje drugdje istodobno, nego se posveti čitavim bićem onom što upravo radiš...
- » Sve što čovjek jest i posjeduje mora postati dio služenja. Čovjek mora ljubiti Boga svom svojom snagom. On nije bezvoljno oruđe koje svoj rad izvodi mehanički. Kad Bog želi da čovjek obavi određeni posao, taj posao treba čovjeku omiljeti. On ga treba ljubiti istom ljubavlju kojom ljubi Boga. Traži se potpuna predanost i odanost. Božja volja ne lebdi iznad našeg rada, niti se nalazi iza ili pored rada. Ona je u samom radu...

Foto: fra Ante Vučković